

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

U DKC sam počeo da odlazim u prvoj polovini osamdesetih kao srednjoškolac sa drugarima i drugaricama iz škole. Tad je grad bio vrlo živ, novi talas je bio na vrhuncu, skoro svuda se nešto dešavalo. U DKC nisi išao samo zbog projekcija, uvek je bilo puno, mogao si svakoga da sretniš. Kao što sadašnji mladi izlaze u tržne centre, jer tamo sreću druge mlade, tako smo mi išli u DKC. U foajeu je postojao kao neki mali klub, a šank je radio nezvezano za projekcije. I drugi beogradski bioskopi su imali šank, ali tamo se nije gluvarilo. Odlazak u DKC je lako mogao da se pretvori u celovečernji izlazak do recimo ponoći kad se selilo na „Akademiju“ u Rajićevoj. Naravno da nismo uvek imali novaca za sve, ali, postojao je gvint – u DKC-u je odmah uz šank bio službeni prolaz. Pa se ti privališ negde blizu šanka i kad se stvori gužva, ti šmugneš u službeni prolaz, pa hop kroz prva vrata desno i u sali si. Neko nepisano pravilo je bilo da ako uđeš u salu – redari neće ulaziti za tobom da te love. Ja se ovom prilikom javno izvinjavam DKC-u što sam nebrojeno puta gledao filmove za džabe.

Vremenom smo upoznali redare, pa su nas oni sami puštali kroz službeni prolaz kad niko ne gleda. A kad smo dodatno „avanzovali“, dopuštali su nam da u salu unesemo stolice iz kafića, da ne moramo da sedimo na podu u prolazu. Ovom prilikom se zahvaljujem tadašnjim dobrim redarima koji su imali razumevanja za srednjoškolce i studente koji su imali novaca za pivo, ali ne i za kartu.

Nijedna projekcija mi nije ostala u sećanju, ali ne zato što nisu ostavljale utisak na mene, nego zato što se ja ne sećam jedno dve trećine svog života... Ali se sećam da je izbor filmova bio fenomenalan, DKC je bio kao neka Kinoteka, al sa modernim filmovima. I kao prava Kinoteka u Kosovskoj je imao svoju redovnu publiku.

Mnogo godina kasnije sam došao na projekciju domaćeg filma *Moj jutarnji smeh*, sala je bila puna, nije bilo slobodnih mesta (zato što je *Moj jutarnji smeh* božanstven film), ali tada sam već bio „poznat“ reditelj i urednik filmskog programa DKC-a, Stefan Arsenijević, doneo mi je stolicu iz kafića, pa sam film gledao iz prolaza kao nekada, davnih osamdesetih.

Radivoje Raša Andrić
reditelj i scenarista